

Titel: Mystiska personen på saltisbadet

Författare: Julie Engman

Hej! Mitt namn är Sandra. Jag är tio år gammal. Jag ÄLSKAR att bada. Till och med när det är vinter och det snöar. Jag brukar bada vid Saltisbadet. För där är det närmast mitt hem. Men det är inte bara därför jag badar där. Det är också för en annan grej som jag ska berätta för er nu. Det var för ett år sen. Det var när jag skulle bada. Men plötsligt var det någon röst som sa: Hej! Det är Zoe. Jag saknar dig så mycket Sandra. Jag blev först rädd men sen kom jag på att det är min bästa kompis, eller var min bästa kompis tills det hände en sak i trean. Vi lekte varje dag. Till och med enda sen vi började förskolan. Men sen när vi gick i trean så hände det hemska. Vi skulle bada efter skolan för att det var en kul grej. Vi ville hoppa från hopptornet. Även om våra föräldrar hade sagt att vi inte fick. Men vi bestämde oss för att göra det ändå. Zoe hoppade först. Och jag väntade att Zoe skulle komma upp från vattenytan. Men det enda jag såg var när Zoe sjönk längre och längre ner i vattnet. Och då fick jag panik och skrek till dom som låg på stranden att min kompis kommer inte upp från vattenytan. De letade och letade men de hittade inte Zoe. Jag ringde mamma och de kom med brandkår och ambulans och polis. Men de hittade aldrig henne. Så vi antar att hon drunknade.

Men en dag bestämde jag mig för att simma ner i vattnet för att se om jag hitta något som kan ha gjort att Zoe försvann. Så jag klättrade upp i hopptornet. Jag tänkte en liten stund om jag skulle göra det eller inte. Men från ingenstans var det någon som puttade i mig i vattnet. Men i sista sekunden innan jag var nere i vattnet såg jag en rock som rusade iväg. Det var en svart rock som någon hade på sig. Jag simmade snabbt till stranden. Jag andades några djupa andetag och gick sedan hem. Nu vet jag att någon vill mig illa. Klockan var sent på kvällen och jag bestämde mig för att jag ska gå dit igen imorgon.

Nu har det gått några timmar och jag har sovit gott. Nu ska jag bara äta frukost och sen går jag till stranden. Men den här gången ska jag vara beredd på faror.

När jag går till stranden så märker jag något konstigt. Det ligger en lapp mitt på stranden.

Hej! Det var jag som puttade ner dig i vattnet. För jag ville se om du var tillräckligt modig för att göra en grej. Du vet, Zoe som var din bästa kompis. Om du vill att hon ska kunna leva lite till, så måste du göra en grej. Vi ses klockan tre på natten vid stranden om du vill.

Jag tänkte att jag vill ju så gärna att Zoe skulle få leva lite till. Så jag bestämde mig för att göra det. Så jag badade lite till. Efter det så hade jag gympa mellan klockan sex till åtta, sen åkte jag hem. Jag sa till mamma att jag ville sova. För jag var jättetrött. Men egentligen var jag bara nervös. Jag tittade på min telefon mitt i natten. Och det var dags att gå till stranden. När jag gick till stranden såg jag den svarta rocken som den som puttade i mig i vattnet hade på sig.

- Kul att du kom hit. Nu ska du få göra en grej. Du ska göra tre saker för att din bästa kompis ska få leva lite till. Första grejen är att du måste svara på en fråga. Om du svarar rätt får du ett poäng. Du måste ha tre poäng för att din bästa kompis ska få leva lite till, sa hen.

Nu blev jag ännu mer nervös när hen sa att jag måste ha tre rätt.

- Första frågan är: Vilken dryck är den starkaste som finns, sa hen.

Jag funderade ett litet tag sen kom jag på det.

- Vattnet?!!!! sa jag.
- Rätt. Jag har hört att du går på gymnastik. Så därför ska du göra rondat, flickis, salto (bakåtvolt) här på stranden.

Jag tog ett djupt andetag och gick lite mer bakåt. Sen körde jag. Och jag klarade det! Bara en kvar....

- Nu upp till den absolut svåraste grejen. Du ska hoppa ner från tolvan på hopptornet, sa hen.

Jag ville verkligen inte hoppa. Men jag hade inget annat val. Så jag gick upp för tornet, ställde mig redo för att hoppa. Det enda jag tänkte på var Zoe. Så jag hoppade. Jag var så stolt när jag simmade till stranden. Nu

visste jag inte vad jag skulle göra. Så jag bara stod där och väntade. Sen såg jag när den mystiska personen tog av sig rocken. DET VAR ZOE!!!!!! Jag blev så glad att jag nästan svimmade.

- Har du levt hela tiden utan att jag har märkt det, sa jag.
- Ja, det har jag. Jag ville inte gå till skolan när det spreds rykten om att jag hade drunknat. Så jag rymde från mina föräldrar. Det var inte så att jag drunknade. Jag bara åkte ner i vattnet för jag ville simma lite längre ner. Men sen när jag hörde alla skrika att jag hade drunknat så simmade jag iväg. Men jag var aldrig död, sa Zoe
- Du behöver ju gå i skolan, sa jag.
- Men jag vågar inte längre när jag har varit borta i ett år, säger Zoe.
- Men jag följer med dig till skolan imorgon, sa jag.
- Okej, sa Zoe.

När vi gick till skolan så var det verkligen inte som Zoe trodde. Alla kom och kramade Zoe, till och med fröken Linnea. Och Zoe kände sig trygg igen. När Zoe kom hem till sina föräldrar så blev de jätte jätte jätte glada. För vi gick ju direkt till skolan för vi var ju på stranden hela morgonen. Och när jag kom hem till mina föräldrar och berättade allt om Zoe och allt blev de också jättegglada. Och Zoe levde ett bättre liv efter det.